

Arrest

nr. 274 577 van 23 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 12 mei 2022 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 9 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Somalische nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 14 december 2020.

1.2. Op 28 mei 2021 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 24 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat).

De bestreden beslissing inzake M.A.I, verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en bent u afkomstig uit Jazira in Lower Shabelle, maar woonde u sinds uw 20 jaar in Mogadishu. U hebt uw ouders nooit gekend. Uw pleegouders waren van de Sheikhal clan. U rondde uw hoger middelbaar af en werkte als ober in restaurants. U vertrok in februari 2018 vanuit Somalië en reisde via Djibouti en Turkije naar Griekenland. U trouwde religieus met S. W. (O.V. X) in Istanbul in mei 2018. In juli 2018 kwamen jullie aan op het eiland Chios. U diende er een asielaanvraag in. U verbleef zo'n 6 maanden in het kamp op Chios, waar veel gevochten werd, en werd daarna naar een opvangcentrum in Preveza gebracht. Tijdens jullie verblijf in Preveza beviel uw vrouw op 19 juli 2019 in het ziekenhuis van uw zoon. Achteraf moest zij spuitjes krijgen die u haar moest toedienen. Ongeveer 2 maanden na de geboorte van uw zoon verhuisden jullie naar Mesolonge. Daar woonden jullie op een boerderij waar jullie eveneens werkten door olijven te plukken. Jullie kregen 15 euro voor jullie beiden, maar niet elke dag. U en uw vrouw werden er niet goed behandeld. U wilde ander werk zoeken en ging naar een kantoor om zich in te schrijven voor werk, maar dit lukte niet omdat u geen verblijfspapieren had. Uw vrouw werd tijdens haar 8 maanden zwangerschap niet medisch verzorgd in een ziekenhuis, waardoor jullie pas in België ontdekten wat het geslacht van het kind was, omdat dokters steeds zeiden dat ze later moest terugkomen. In augustus 2020 werden u en uw vrouw aangevallen door een groep Albanezen en Grieken die jullie duwden en sloegen. Aan politie die op een motor voorbijkwamen vertelde u wat er gebeurd was en ze zeiden dat ze het zouden onderzoeken. Jullie gingen na de aanval naar het ziekenhuis, waar uw vrouw onderzocht werd. U denkt dat de eigenaar van de boerderij achter de aanval zat, omdat u hem had verteld dat jullie werk wilden zoeken bij een andere boerderij. Jullie moesten zelf medicatie kopen nadien. Hierna bleven jullie nog een tijd op de boerderij, tot uw vrouw met hulp van familie in Somalië geld kon inzamelen waarmee jullie naar Athene vertrokken. Jullie verbleven nog ongeveer een maand in Athene bij andere Somaliërs en vertrokken daarna met een smokkelaar naar België. Toen u in Athene naar een plek ging om werk te vragen vroegen ze eveneens om uw documenten. Op 12 december 2020 verliet u Griekenland en u kwam op dezelfde dag in België toe. Op 14 december diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u enkele foto's neer van verwondingen aan uw hoofd en benen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 14/12/2020 en Eurodac Marked Hit dd. 06/01/2021), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 14/12/2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 10

augustus 2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28/05/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in

een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk dat er veel gevechten waren in het kamp op Chios (CGVS, p. 4), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg en scholing (CGVS, p. 3-4), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten

als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Wat betreft het feit dat uw vrouw tijdens haar zwangerschap van jullie tweede zoon niet geholpen werd in het ziekenhuis van Meselonge, dient opgemerkt dat jullie geen pogingen hebben ondernomen om naar een andere dokter of een ander ziekenhuis te gaan omdat jullie niet veel geld en geen tijd hadden om transport naar elders te regelen (CGVS, p. 8). In dit opzicht dient vastgesteld dat jullie ook na jullie verhuis naar Athene, waar jullie nog een maand of meer verbleven (CGVS, p. 7), geen enkele inspanning meer deden om medische verzorging voor uw intussen hoogzwangere vrouw te zoeken (CGVS, p. 9). Daarbij moet worden opgemerkt dat uw vrouw wel medisch onderzocht werd in het ziekenhuis nadat jullie fysiek waren aangevallen in augustus 2020 en dat zij na de bevalling van jullie eerste zoon in 2019 eveneens enkele dagen in het ziekenhuis werd verzorgd (CGVS, p. 3 en 8-9). Voorts ondernam u geen stappen om scholing te bekomen (CGVS, p. 9) en hebt u in verband met uw zoektocht naar werk nooit hulp gezocht bij vluchtelingenorganisaties (CGVS, p. 6).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een aanval door een groep Grieken en Albanezen die u en uw vrouw hebben geslagen (CGVS, p. 4 en 7) moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U verklaart immers geen officiële klacht neergelegd te hebben bij de Griekse politie (CGVS, p. 8). Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. De door u neergelegde foto's van uw verwondingen hebben geen betrekking op uw pogingen om bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten en veranderen derhalve niets aan bovenstaande beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

De bestreden beslissing inzake H.W.S., verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en bent u afkomstig uit Eel Ali in Hiraan, maar woonde u van kinds af aan in Mogadishu. U behoort tot de clan Alimadahweyni (< Hawadle). U rondde uw lager middelbaar af en werkte als poetsvrouw in Somalië. U vertrok in oktober 2017 vanuit Somalië en reisde via Turkije naar Griekenland. U trouwde religieus met M. A. (O.V. 9.182.211) in Istanbul in mei 2018. In juli 2018 kwamen jullie toe op het eiland Chios, waar u een asielaanvraag indiende. U had een miskraam op Chios, nadat u gestruikeld was door een gevecht in het kamp. Nadat u in oktober 2018 u

opnieuw zwanger werd, werden u en uw man overgebracht naar een opvangcentrum in Preveza. Op 19 juli 2019 beviel u van uw zoon Y. in het ziekenhuis van Preveza. Na twee dagen moest u het ziekenhuis verlaten, nadien moest u zelf medicatie kopen en moest uw man u spuitjes geven. Zo'n vier maanden na de geboorte van Y. verhuisden jullie naar Meselonge. Daar woonden en werkten jullie op een olijvenboerderij. Jullie kregen 15 euro per dag samen, maar niet elke dag. Jullie werden er slecht behandeld en u werd geslagen als u niet werkte. U zocht ander werk bij boerderijen, plaatselijke restaurants of uitzendkantoren, maar ze wilden u niet helpen of vroegen om uw documenten, die u niet had. In augustus 2020, toen u opnieuw zwanger was, werden u en uw man aangevallen door een groep Grieken en Albanen. U denkt dat de eigenaar van de boerderij achter de aanval zat, omdat jullie hem eerder verteld hadden dat van de boerderij zouden weggaan. Jullie kwamen een politieagent op een moto tegen en vertelden wat er gebeurd was, waarop de politie zei dat ze de daders zouden zoeken. Jullie gingen ook naar het ziekenhuis waar u verzorgd werd, maar uw man mocht niet naar binnen. Tijdens uw tweede zwangerschap werd u niet geholpen in het ziekenhuis van Meselonge, omdat men steeds zei dat u de volgende keer moest terug komen en ook als u een telefonische afspraak wilde maken werd u niet geholpen. U vreest bovendien dat u nooit medische verzorging of scholing voor uw kinderen zal kunnen krijgen in Griekenland. Een vriendin in Somalië zamelde geld in waarmee jullie naar Athene vertrokken, waar jullie een smokkelaar vonden. Op 12 december 2020 verliet u Griekenland en u kwam op dezelfde dag in België toe. Op 14 december diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u enkele foto's neer van verwondingen die uw man opliep.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 14/12/2020 en Eurodac Marked Hit dd. 06/01/2021), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 14/12/2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 10 augustus 2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28/05/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw

verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden

zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk dat u een miskraam had door een gevecht dat uitbrak in het kamp op Chios (CGVS, p. 4), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg en scholing (CGVS, p. 3-4 en 8-9), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Wat betreft het feit dat u tijdens uw zwangerschap van uw tweede zoon niet werd geholpen in het ziekenhuis van Meselonge, dient opgemerkt dat u geen pogingen hebt ondernomen om naar een andere dokter of een ander ziekenhuis te gaan en dat u zich verder nooit hebt geïnformeerd naar uw recht op medische verzorging in Griekenland (CGVS, p. 8-9). U stelt verder geen vrees te hebben in verband met uw voorgaande zwangerschap maar wel dat uw kinderen nooit medische hulp zouden krijgen in Griekenland in de toekomst (CGVS, p. 8), hetgeen slechts een persoonlijke hypothese is die u niet concreet staakt. Daarbij dient vastgesteld dat u wel medisch onderzocht werd in het ziekenhuis nadat u fysiek was aangevallen in augustus 2020 en dat u na de bevalling van uw eerste zoon eveneens enkele dagen in het ziekenhuis werd verzorgd (CGVS, p. 4, 6 en 8). Evenmin toont u op concrete wijze aan dat uw kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in Griekenland (CGVS, p. 8). Tot slot dient opgemerkt dat u na uw verblijf in het opvangcentrum nooit hebt gezocht naar hulporganisaties voor vluchtelingen (CGVS, p. 9).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een aanval door een groep Grieken en Albanezen die u en uw man hebben geslagen (CGVS, p. 4 en 7) moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U vertelde immers slechts informeel aan de Griekse politie wat er gebeurd was, maar legde geen officiële klacht neer (CGVS, p. 7). Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. De door u neergelegde foto's van de verwondingen van uw man hebben geen betrekking op uw pogingen om bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten en veranderen derhalve niets aan bovenstaande beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 § 4, 48/6, 48/7, 57/6/2 § 1, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wijzen verzoekers er op dat de commissaris-generaal ter zake over de mogelijkheid beschikt om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, en dat het geenszins om een verplichting gaat en dat het verzoek *in casu* niet het voorwerp is geweest van een individuele beoordeling door het CGVS, die de situatie niet afdoende analyseert en niet voldoet aan haar motiveringsplicht.

Betreffende de "weerlegging en de uitlegging (rechtvaardiging) van de motivering van de bestreden beslissing" argumenteren verzoekers inzake de problemen en levensomstandigheden van verzoekers in Griekenland als volgt:

Verwerende partij stelt dat: "Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 14/12.2020 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 10 augustus 2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelfkennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in

kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.” (stuk 1, p. 2). Nochtans heeft verzoekende partij op afdoende wijze verklaard dat zij niet werd ingelicht over enige status en zij de taal niet sprak om zichzelf hier beter over te kunnen informeren. Als asielzoekers werden zij vrijwel aan hun lot overgelaten, zonder afdoende uitleg of informatie te verkrijgen (zie in deze zin: gehoorverslag M. A., p. 5). Deze verklaringen stroken trouwens met objectieve informatie (zie infra). Verzoekende partij verklaarde dat zij zeer gebrekkige toegang had tot gezondheidszorg, geen werk kon vinden, geen bescherming kreeg, geslagen werd door de plaatselijke bevolking, uitgebuit werd door de plaatselijke bevolking, geen scholing kreeg en voortdurend in angst leefde (gehoorverslag M. A., pp. 3-4). Verzoekende partij vertelde onder andere over de schrijnende levensomstandigheden waarin zij moest trachten te overleven (gehoorverslag M. A., p. 5): “...”. Uiteindelijk werd verzoekende partij hardhandig aangepakt door een aantal Albanezen en Grieken, terwijl mevrouw H. W. op dat moment zwanger was. Toen ze na deze aanval naar het ziekenhuis gingen werden ze niet geholpen (gehoorverslag M. A., p. 7; gehoorverslag H. W., p. 7). Het feit dat verzoekende partij in erbarmelijke omstandigheden heeft moeten overleven in Griekenland wordt verder aangetoond door het feit dat het tweede kindje, dat kort na hun aankomst in België geboren werd, slechts 2 kilo woog bij geboorte, wat duidt op een schromelijk tekort aan nodige voedingsstoffen tijdens de zwangerschap (gehoorverslag H. W., p. 3). Verzoekende partij heeft wel degelijk getracht om zich te integreren in Griekenland en er een leven op te bouwen, wat blijkt uit het feit dat zij nog langer dan een jaar na het verkrijgen van de internationale bescherming in Griekenland gebleven is, doch werd zij hierin op geen enkele wijze ondersteund door de Griekse autoriteiten. Ook heeft verzoekende partij op afdoende wijze verklaard dat zij tevergeefs naar werk gezocht heeft (gehoorverslag H. W., p. 6): “...”. Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij niet de nodige zorgen kreeg en zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland, wat maakt dat zij in geval van terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Het feit dat verwerende partij op het einde van het persoonlijk onderhoud van mevrouw H. W. zelf polst of verzoekende partij geen beroep kon doen op de (financiële) hulp van andere Somaliërs in Griekenland, toont aan dat verwerende partij in feite erkent dat de Griekse autoriteiten verzaken aan hun plichten tegenover personen die internationale bescherming verkregen in Griekenland (gehoorverslag H. W., p. 9). Indien een persoon die als vluchteling in een ander Europees land erkend wordt, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling als hij of zij terugkeert naar dat land dat hem of haar als vluchteling heeft erkend, moet er van uitgegaan worden dat er geen reden bestaat voor het land waarin zijn of haar aanvraag momenteel in behandeling is om deze aanvraag af te wijzen. Het is onvoldoende om erop te wijzen dat Griekenland een Europees land is en als zodanig gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een beschermingsstatus en waarvan men gebruik kan maken, om zo te besluiten dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. De realiteit van de situatie moet concreet worden geanalyseerd, rekening houdende met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van levensonderhoud in Griekenland.” Verzoekers betogen dat dit nog recent werd bevestigd door het Hof van Justitie in de arresten Jawo en Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, citeren een commentaar op deze arresten van M. Lys en besluiten dat het zonneklaar is “dat een terugkeer naar Griekenland van verzoekende partij gezien haar individuele situatie tot gevolg zou hebben dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”. Verzoekers wijzen er vervolgens op dat het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

Verzoekers betogen vervolgens dat de actuele situatie in Griekenland met betrekking tot personen die internationale bescherming genieten wel degelijk getuigt van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan dergelijke personen te bieden. Met betrekking tot de onmogelijkheid om een menswaardig leven te leiden met betrekking tot de kosten van levensonderhoud in Griekenland wijzen verzoekers op het gemiddelde nettosalaris van 691, 21 euro per maand en de gemiddelde huur die varieert tussen 286 en 679 euro per maand en stellen zij dat het bijgevolg voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden. Zij stellen dat ten tijde van de opvangcrisis in België de Belgische arbeidsrechtbanken systematisch oordeelden dat het feit dat men op straat moet leven en geen gebruik kan maken van een opvangplaats van Fedasil een onmenselijke en

onterende behandeling uitmaakte en dat het verwondert dat men deze lijn niet zou doortrekken en een gezin met zeer jonge kinderen die met hoge waarschijnlijkheid dakloos in Griekenland zullen zijn, zich niet kunnen beroepen op dezelfde zienswijze. Zij menen dat het feit dat men een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, dakloos maakt duidelijk een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, in strijd met het EVRM.

Vervolgens gaan verzoekers in op de slechte levensomstandigheden en onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland. Zij vestigen de aandacht op tal van objectieve bronnen die getuigen van de betreurenswaardige levensomstandigheden waarin personen aan wie internationale bescherming in Griekenland is verleend, zich bevinden, evenals de onmenselijke en vernederende behandeling die zij daar ondergaan. Zij stellen dat volgens al deze bronnen de opvang van mensen die internationale bescherming hebben gekregen, evenals hun behandeling, toegang tot huisvesting, scholing, werkgelegenheid etc. catastrofaal is. Zij verwijzen vooreerst naar een brief die zes Schengenlanden, waaronder België naar de Europese Commissie hebben gestuurd waarin zij de situatie in Griekenland aankaarten (stuk 3), een artikel van MO Magazine van 8 april 2019 en vonnissen en arresten van Duitse rechtbanken waarin de tenuitvoerlegging van besluiten tot uitzetting van statushouders in Griekenland werd opgeschort in 2017 en 2018 alsook naar arrest nr. 221.2020 van 18 oktober 2018. Vervolgens halen verzoekers een aantal bronnen aan met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, waaronder ECRE, AIDA *“Country of origin Greece”* van 31 december 2018 (internetlink); Stiftung PRO ASYL, *“Legal Note - On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece”*, 23.06.2017 (internetlink); Stiftung PRO ASYL, *“Legal Note - On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece”*, 30.08.2018, Update (internetlink) en ECRE, AIDA *“rapport – Griekenland”*, laatst geüpdatet in juni 2021 (internetlink) en citeren uit deze bronnen met betrekking tot de problemen en obstakels voor statushouders in Griekenland inzake toegang tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, integratiemogelijkheden en toegang tot onderwijs, toegang tot sociale voorzieningen, toegang tot gezondheidszorg; racisme en haatmisdrijven. Zij besluiten dit onderdeel van hun betoog als volgt: *“Gezien de verschillende elementen die hierboven werden aangehaald (zie supra) kan men tot de conclusie komen dat de combinatie van alle moeilijkheden, obstakels en barrières in hun totaliteit genomen kan leiden tot de vaststelling dat een erkende vluchteling in Griekenland in de praktijk geen aanspraak kan maken op de rechten die hem of haar toekomen, noch effectief kan genieten van de bescherming die hem of haar verleend werd. Bijgevolg dient een in Griekenland erkende vluchteling te leven in mensonwaardige omstandigheden die kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.”*

Verzoekers betogen vervolgens dat hen internationale bescherming dient verleend te worden en menen in hoofddorde dat de bestreden beslissingen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van de Conventie van Genève schenden en dat verwerende partij meerdere elementen van het relaas van verzoekers niet afdoende heeft bestudeerd door te stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. In ondergeschikte orde menen zij dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden aangezien zij een reëel risico lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Griekenland. In uiterst ondergeschikte orde menen verzoekers dat de bestreden beslissingen moeten vernietigd worden aangezien verwerende partij het relaas van verzoekers duidelijk eenzijdig heeft geanalyseerd en zich slechts op de beslissing in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming heeft gebaseerd zonder voldoende aandacht te besteden aan de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoekers vragen in hoofddorde hen de status van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing M. A. I.;
2. Bestreden beslissing H. W. S.;
3. Brief aan Europese Commissie door 6 Schengen lidstaten;
4. Juridische bijstand.
3. Aanvullende nota

Verzoekende partijen leggen een aanvullende nota neer dd. 6 mei 2022 waarin wordt gesteld dat zij een verhoogde kwetsbaarheid vertonen aangezien het een zeer jonge familie betreft met twee zeer jonge kinderen, geboren op 19 juli 2019 en 9 januari 2021 en verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers wijzen ook op het feit dat verzoekster in het verleden verwond

werd en hiervan littekens vertoont (stuk 1) en leggen een aantal foto's neer die kort na de reeds in het verzoekschrift aangehaalde gewelddadigheden in Griekenland werden genomen en een attest van de organisatie GAMS om aan te tonen dat zij slachtoffer is van genitale verminking, wat mee bijdraagt aan haar kwetsbaarheid en een eventuele terugkeer naar Griekenland onmogelijk maakt. Verzoekers verwijzen eveneens naar twee principe arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 en een soortgelijk arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een artikel in The New Humanitarian van 5 oktober 2021.

Verzoekers voegen volgende stukken aan hun aanvullende nota:

1. Medisch attest dd. 06.05.2022;
2. Foto's;
3. Attest GAMS, dd. 03.05.2022.

Verzoekers leggen een tweede aanvullende nota dd. 17 mei 2022 neer, waarin bijkomende informatie wordt verstrekt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij die volgens haar een verhoogde kwetsbaarheid vertoont, aangezien het een alleenstaande vrouw (na de verdwijning van haar echtgenoot) betreft met twee zéér jonge kinderen, heer I.A.Y en de heer I.A.I., respectievelijk geboren op 19.07.2019 en 09.01.2021 en waaraan in bijlage de emails van de sociaal assistenten van Mont-De-L'Enclus en Moeskroen van 12 mei 2022 worden toegevoegd.

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Ter terechtzitting dd. 12 mei 2022 verklaart verzoekster dat verzoeker, haar partner, haar en haar twee minderjarige kinderen heeft verlaten en naar Duitsland is vertrokken en dat zij nu een alleenstaande moeder is met twee kleine kinderen, geboren op 19 juli 2019 en 9 januari 2021. De advocaat van verzoekster licht toe dat verzoeker inderdaad verdwenen is uit het opvangcentrum en dat dit ook door het opvangcentrum werd bevestigd. Verwerende partij merkt op dat hiervan geen stukken voorliggen en werpt op dat, indien verzoeker inderdaad zou verdwenen zijn, dit de vraag doet rijzen naar het belang van verzoeker bij het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad acht het aangewezen de zaak uit te stellen naar de terechtzitting van 9 juni 2022 om verzoekster en haar advocaat toe te laten hierover stukken bij te brengen.

Er wordt een bijkomende nota dd. 17 mei 2022 bijgebracht in naam van verzoekers, waaraan een email dd. 12 mei 2022 verzonden om 15u30 is toegevoegd van C.L., sociaal assistente van het Lokaal Opvang Initiatief van Mont-De-L'Enclus aan D.H., sociaal assistente van het Lokaal Opvang Initiatief van Moeskroen, waarin wordt uiteengezet dat het gezin is aangekomen in het LOI van Mont-De-L'Enclus op 29 maart 2021; dat op 12 augustus 2021 de heer M.I. de woning heeft verlaten en dat de medewerkers van het LOI boodschappen hebben gedaan voor verzoekster en haar twee kinderen omdat M.I. al het geld voor het koppel had meegenomen. Verder wordt vermeld dat op 16 augustus 2021 M.I. zijn echtgenote heeft laten weten dat hij niet zou terugkomen en dat M.I. naar Duitsland zou vertrokken zijn en dat verzoekster aan het LOI melding heeft gemaakt van fysiek en psychologisch geweld vanwege M.I.. Deze feiten zijn pas gemeld nadat M.I. vertrokken is. Verder blijkt uit de email dat op 31 augustus 2021 de overdracht naar het LOI van Moeskroen werd aanvaard. In de email van 12 mei 2022 van D.H. aan verzoekers' advocaat, verzonden om 15u42, wordt vermeld dat verzoekster geen klacht indiende tegen haar echtgenoot nadat zij van de trap werd geduwd en dat D.H. bevestigt dat zij M.I. de echtgenoot van verzoekster nooit persoonlijk heeft ontmoet.

Het beroep bij de Raad werd ingediend door verzoeker en verzoekster. In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting dd. 9 juni 2022 wordt aan verzoekers' advocaat gevraagd wat zijn standpunt is met betrekking tot het belang van verzoeker bij het beroep. De advocaat van verzoeker zet uiteen dat hij geen instructie heeft verkregen van verzoeker om namens hem afstand te doen van het beroep maar ook dat hij al meer dan een jaar niets meer vernomen heeft van verzoeker en dat hij, hoewel hierover geen zekerheid bestaat, naar Duitsland zou vertrokken zijn. Hij verklaart zich te schikken naar de wijsheid van de Raad inzake het belang van verzoeker bij de huidige procedure.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaart dat verzoeker het LOI heeft verlaten in augustus 2021 en haar heeft meegedeeld dat hij niet meer zal terugkomen en dat hij naar Duitsland zou zijn vertrokken. Verzoekster en haar advocaat verklaren verder niets meer vernomen te hebben van verzoeker, die met de noorderzon verdwenen lijkt. Hoewel er geen bevestiging is dat verzoeker zich momenteel in Duitsland bevindt, stelt de Raad vast dat gelet op het betoog van de advocaat van verzoekster en verzoekster zelf er verder ook geen positief uitsluitsel, minstens geen begin van bewijs voorligt, over verzoekers actuele aanwezigheid op het Belgisch grondgebied.

Verder blijkt duidelijk dat verzoeker al meer dan een jaar geen contact meer heeft opgenomen met zijn advocaat en hij zijn advocaat evenmin op de hoogte heeft gebracht van nieuwe contactgegevens of een nieuwe verblijfsplaats en dat hij volgens de verklaringen van verzoekers, die eveneens bevestigd worden door de sociaal assistenten van de LOI's van Mont-De-M'Encluse en Moeskroen sinds 12 augustus 2021 uit het eerstgenoemde LOI verdwenen is op 12 augustus 2021 en dat hij nooit in het LOI van Moeskroen werd gezien. Verder blijkt ook dat verzoeker geen wijziging van woonplaatskeuze aan de Raad heeft meegedeeld en dat hij dus onbereikbaar is.

Verzoeker geeft bijgevolg geen blijk van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn beroep bij de Raad. De volgehouden belangstelling voor en het belang bij het ingediende beroep moet bestaan in hoofde van verzoeker ook op het ogenblik van de uitspraak. Door geen interesse te tonen in de procedure doet verzoeker evenmin blijken dat hij nog steeds een actueel nadeel ondervindt van de bestreden beslissing.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), wat in deze zaak niet het geval is. Zoals reeds aangehaald, schikt verzoekers advocaat, wat het belang van verzoeker betreft, zich naar de wijsheid van de Raad. Verwerende partij schikt zich eveneens naar de wijsheid van de Raad wat het belang van verzoeker betreft. Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat verzoeker niet langer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep in zoverre ingediend tegen de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen ten aanzien van verzoeker op 24 juni 2021, is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang van verzoeker.

Verzoekster, die zowel op de zitting van 12 mei 2022 als de zitting van 9 juni 2022 persoonlijk verschijnt samen met haar twee minderjarige kinderen, doet wel blijken van het wettelijk vereiste belang. Dit is evenmin betwist. Het beroep is in hoofde van verzoekster ontvankelijk en wordt hierna beoordeeld.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke

lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87).

Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zullen hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38).

Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest *“Addis”* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die

specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

5.1. Uit het administratief dossier blijkt dat dat het EURODAC Search Result 'M' vermeldt voor verzoekster en GR1XIO(...) (Eurodac Search Result van 14 december 2020) en dat verzoekster en haar toenmalige partner internationale bescherming werd verleend op 10 mei 2019 (Eurodac Marked Hit van 6 januari 2021).

Volgens de informatie toegevoegd door het CGVS in het administratief dossier (Nota betreffende Eurodac Hit "M" van 12 oktober 2018) blijkt uit de M-markering in Eurodac reeds dat verzoekster een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet wordt betwist dat zij internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland maar wel dat zij en haar toenmalige partner niet afdoende werden ingelicht over hun status en zij de taal niet spraken om zich hierover te informeren. De Raad stelt vast dat deze kritiek de hoger vermelde vaststellingen niet kan weerleggen, nu dit enkel betrekking heeft op het gebrek aan informatie over de hen toegekende status, maar hiermee geenszins wordt weerlegd dat uit Eurodac blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming heeft verkregen. Voor zover het gebrek aan informatie een illustratie kan zijn van de gebrekkige informatieverstrekking aan statushouders in Griekenland kan hieruit niet blijken dat verzoekster heden niet meer over internationale bescherming in deze EU lidstaat zou beschikken omdat deze zou zijn ingetrokken, opgeheven of ingetrokken. Verzoekster voert dit ook niet aan, noch beschikt de Raad over concrete elementen waaruit zou kunnen blijken dat de informatie uit Eurodac waaruit blijkt dat zij en haar toenmalige partner internationale bescherming verkregen in Griekenland niet correct zou zijn.

Verzoekster brengt objectieve landeninformatie aan in het verzoekschrift, waaronder AIDA, Country Report Greece, Update 2020 dat dateert van juni 2021, en in haar eerste aanvullende nota dd. 6 mei 2022 een artikel in The New Humanitarian van 5 oktober 2021. Verzoekster legt ook een brief neer, gericht aan de Europese Commissie en ondertekend door 6 Europese ministers, waaronder de Belgische staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarin de omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden aangekaart. Verwerende partij brengt geen informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

De Raad leest in het AIDA rapport van juni 2021 dat een ingevolge een wijziging aan de asielwetgeving in maart 2020 sociale bijstand en huisvesting voor statushouders beperkt wordt. Financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status. Statushouders, die in "accommodation facilities" verblijven, dienen deze opvangplaatsen binnen de dertig dagen na de toekenning van de status te verlaten. Niet-begeleide minderjarigen dienen deze opvangplaatsen te verlaten binnen de dertig dagen nadat zij volwassen zijn geworden. Er kunnen uitzonderingen op deze beperkingen worden voorzien, voor personen die een kwetsbaar profiel hebben, zoals bijvoorbeeld personen met een ernstige medische aandoening (AIDA, p. 245-246). Het Helios 2 Programma dat werd opgestart in 2019 heeft volgens het rapport tot doel om de integratie van statushouders die in tijdelijke accommodatie voorzieningen verblijven te bevorderen en is van toepassing op personen die aan bepaalde voorwaarden voldoen, onder meer het hebben verkregen van internationale bescherming na 1 januari 2018 maar loopt volgens het rapport onder de toen beschikbare financiering tot juni 2021. De capaciteit van daklozencentra is verder beperkt en voor statushouders is het extreem moeilijk om hier toegang toe te krijgen. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij terecht in verlaten huizen of overbevolkte appartementen. Volgens het AIDA rapport zijn duizenden statushouders dakloos geworden sinds de zomer van 2020 nadat zij hun plaats in het opvangsysteem moesten verlaten binnen de 30 dagen na de positieve beslissing en werden in het kader van verschillende operaties door de politie daklozen in Athene naar vluchtelingenkampen en zelfs detentiecentra gebracht, waar zij verbleven als ongeregistreerde bewoners (AIDA, p. 248). Statushouders ondervinden ook enorme moeilijkheden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt niet alleen omwille van de taalbarrière maar ook omwille van de moeilijkheden om een taxregistratienummer te bekomen, wat nodig is voor toegang tot de arbeidsmarkt. Om een taxregistratienummer te bekomen moeten statushouders een certificaat van een opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een huurcontract kunnen voorleggen. Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid met Griekse burgers. Echter zijn er in de praktijk aanzienlijke moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo blijkt bijvoorbeeld wat betreft de "KEA" of een soort van sociaal solidariteitsinkomen dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een

belastingregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het AIDA rapport stelt verder dat er geen andere effectieve uitkeringen voor inkomensondersteuning zijn (AIDA, p. 251).

Tenslotte leest de Raad in het AIDA rapport dat in gevallen van de statushouders die terugkeerden naar Griekenland vanuit andere Europese landen in recente maanden, deze personen moesten wachten op het hernieuwen of het opnieuw afleveren van hun verblijfsvergunning en geen andere documenten werden uitgereikt in afwachting van het afleveren van deze verblijfsvergunning (AIDA, p. 251). Toegang tot gezondheidszorg is in theorie gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen maar in de praktijk wordt effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien wordt effectieve toegang tot gezondheidszorg in de praktijk ook verhinderd door bureaucratische obstakels om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen (AIDA, p. 251 – 252). De Raad stelt verder vast dat in de brief van zes 6 beleidsverantwoordelijken in zes Europese landen, waaronder de Belgische staatssecretaris voor Asiel en Migratie onder meer aan de Commissie wordt gevraagd om te onderzoeken of de procedurele waarborgen en de opvang- en levensomstandigheden van asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland in overeenstemming zijn met het Handvest van grondrechten van de Europese Unie en andere relevante Europese regelgeving. De Raad stelt vast dat ook de ondertekenaars van de brief hun bezorgdheid uiten met betrekking tot de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland, zoals de auteurs van de door verzoekster neergelegde landenrapporten.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt onmiskenbaar dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en de socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt en dit voor een mogelijk lange periode. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

Indien uit de door verzoekster voorgelegde informatie niet kan worden besloten dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen, blijkt wel dat er sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid is geboden bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekster als persoon die internationale bescherming heeft gekregen in geval van terugkeer naar Griekenland.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt.52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster, met inbegrip van haar ervaringen in Griekenland, het verzoek te beoordelen waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster volgens haar verklaringen in Turkije een religieus huwelijk heeft afgesloten met haar (toenmalige) partner en dat zij samen twee jonge kinderen hebben waarvan het oudste kind werd geboren in Griekenland op 19 juli 2019 en het jongste kind in België op 9 januari 2021 (zie verklaring DVZ verzoeker, vraag 18). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij in Griekenland met haar

(toenmalige) partner is aangekomen in juli 2018 en uit het administratief dossier dat zij en haar partner internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland op 10 mei 2019. In het administratief dossier is geen informatie opgenomen met betrekking tot welke internationale beschermingsstatus werd verleend aan verzoekster, noch over de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning die hieraan gekoppeld is.

Volgens het door verzoekers bijgebrachte AIDA rapport werd voor de wetswijziging die in werking is getreden in januari 2020 aan alle begunstigden van internationale bescherming een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar werd uitgereikt, terwijl sinds deze wetswijziging aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar wordt uitgereikt en aan personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning van 1 jaar (AIDA, p. 229). Daargelaten dat verzoekster geen documenten neerlegt met betrekking tot haar verblijfssituatie in Griekenland en verklaart deze nooit ontvangen te hebben, blijkt wel uit de gegevens van het administratief dossier dat haar internationale bescherming werd verleend op 10 mei 2019. Zelfs indien er vanuit wordt gegaan dat verzoekster een verblijfsvergunning zou gekregen hebben van drie jaar op basis van de internationale bescherming die haar werd verleend, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat deze verblijfsvergunning op dit ogenblik verstreken is en in elk geval zal moeten verlengd/hernieuwd worden in geval van terugkeer naar Griekenland.

Verder blijkt uit dit rapport dat personen die niet meer beschikken over een geldige verblijfsvergunning geconfronteerd kunnen worden met zeer lange wachttijden voor het opnieuw uitreiken of verlengen van de verblijfsvergunning en andere documenten die noodzakelijk zijn voor het effectief uitoefenen van hun rechten als begunstigde van internationale bescherming en dat hieruit niet kan blijken dat personen die terugkeren vanuit een andere EU Lidstaat documenten zouden krijgen in afwachting van het (opnieuw) uitreiken/verlengen van hun verblijfsvergunning. Verder blijkt uit de landeninformatie dat ook deze personen, na terugkeer vanuit een andere EU lidstaat als gevolg hiervan ook een groot risico lopen dakloos te zijn gedurende een lange periode.

De Raad wijst in dit verband op het gegeven dat verzoekster heden twee zeer jonge peuters heeft van respectievelijk bijna 3 en anderhalf jaar en dat uit de informatie bijgebracht door verzoekster en hierboven besproken in punt 4 van dit arrest, is gebleken dat volgens haar verklaringen haar partner haar heeft verlaten in augustus 2021 en dat dit werd bevestigd door de sociaal assistenten van de LOI's van Mont-De-L'Encluse en Moeskroen, zodat in het huidige stand van zaken moet worden aangenomen dat zij momenteel een alleenstaande moeder is met twee peuters van respectievelijk anderhalf en bijna drie jaar. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat toegang voor statushouders tot daklozen centra in de praktijk zeer moeilijk is en opvangmogelijkheden voor kwetsbare statushouders uiterst beperkt zijn in Griekenland. Verder kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat zij over een netwerk beschikt in Griekenland dat haar in staat kan stellen om, in geval van terugkeer, de mogelijk lange periode voor de verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen.

Uit de bijgebrachte recente informatie blijkt dat personen die internationale bescherming hebben gekregen en wiens verblijfsvergunning verstreken is, in geval van terugkeer naar Griekenland gedurende een langere periode kunnen geconfronteerd worden met administratieve obstakels om hun verblijfsvergunning en documenten die noodzakelijk zijn om daadwerkelijk in de praktijk toegang te krijgen tot huisvesting, sociale voorzieningen en de arbeidsmarkt, te hernieuwen of te verlengen. In het bijzonder in het geval van een alleenstaande moeder met kinderen, zoals *in casu*, kan derhalve niet worden uitgesloten dat zij en haar twee minderjarige kinderen gedurende een lange periode hierdoor dakloos zouden worden, nu uit het administratief dossier evenmin kan blijken dat zij in Griekenland nog over een netwerk zou beschikken.

Voorts wijst de Raad er op dat verzoekster verklaarde dat zij en haar toenmalige partner eind 2019, en dus nadat zij volgens de gegevens uit EURODAC internationale bescherming had gekregen, op een boerderij in Meselonge ging werken waar olijven werden geplukt en waar zij volgens haar verklaringen werd geslagen als ze niet werkten en zij samen met haar toenmalige partner 15 euro werd betaald en in een kamertje met één matras voor hun drieën moest slapen (notities PO verzoekster, p. 4-5).

Verder verklaart zij vaak bij andere boerderijen werk te hebben gevraagd in cafés en restaurants maar er steeds weggestuurd te zijn en ook bij huizen ging bellen om haar hulp als poetsvrouw aan te bieden maar dat zij er niet werd aangenomen en sommigen zeiden dat ze de politie zouden bellen als ze nog zou komen aankloppen (notities PO verzoekster, p. 6). Hieruit blijkt in elk geval dat verzoekster wel degelijk pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting maar dat zij volgens haar verklaringen werd geconfronteerd met uitbuiting en fysiek geweld. Zo uit haar verklaringen kan blijken dat zij kon bevallen in het ziekenhuis kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud verder niet blijken dat verzoekster verklaarde dat zij in het ziekenhuis verzorging kreeg nadat zij fysiek werd aangevallen in augustus 2020. Integendeel blijkt uit deze notities dat verzoekster verklaarde, gevraagd of zij medische verzorging gezocht

hebben voor de verwondingen: *“Ik was die avond naar de dokter gegaan. Ik was met de rolstoel naar daar gebracht maar ze hebben me terug gestuurd. Hebben ze u dan iets van verzorging of medicatie gegeven? Nee, ik heb geen medicatie gekregen. Gaven ze u iets van verzorging, of van waar kreeg u die rolstoel? Die stonden aan de spoed, daar heb ik die gebruikt. Die lagen buiten. Mocht u die rolstoel gebruiken? Nee, we moesten die daar laten. Mijn man was aan het bloeden buiten. Ze hebben niet geholpen”* (notities PO verzoekster, p. 7). De Raad kan slechts vaststellen dat in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster *“medisch onderzocht werd in het ziekenhuis nadat zij fysiek werd aangevallen in augustus 2020”*, dit geen steun vindt in verzoeksters verklaringen over haar eigen ervaringen zoals opgetekend in de notities van haar persoonlijk onderhoud, nu zij geen melding maakt van enig onderzoek dat toen zou zijn uitgevoerd en zij verder ook verklaart dat zij geen verzorging nog medicatie heeft gekregen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde tijdens haar tweede zwangerschap geen hulp te hebben gekregen met betrekking tot haar tweede zwangerschap in het ziekenhuis en er nooit werd binnengelaten tussen juli 2020 en december 2020, hoewel zij verschillende keren heeft geprobeerd en ook telefonisch probeerde een afspraak te maken, en zij ook verklaarde tijdens haar eerste zwangerschap nooit hulp heeft gekregen en enkel in het ziekenhuis kon bevallen (notitie PO verzoekster, p. 8).

Dat zij slechts beperkte stappen zou hebben gezet om haar rechten te doen gelden in Griekenland en aldus in haar levensonderhoud in Griekenland te voorzien, kan gelet op het voorgaande niet zonder meer worden bijgetreden. Dat zij in beperkte mate toegang zou hebben gekregen tot gezondheidszorg tijdens haar bevalling en dat zij geen vrees heeft ten aanzien van haar voorgaande zwangerschap, doet verder geen afbreuk aan het voorgaande waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verstreken, in geval van terugkeer gedurende lange tijd met bureaucratische obstakels kunnen geconfronteerd worden waardoor zij een groot risico lopen om gedurende deze periode dakloos te zijn en dat verzoekster heden een alleenstaande moeder is met twee zeer jonge kinderen. Verder blijkt uit het attest van GAMS, toegevoegd aan de eerste aanvullende nota dat verzoekster genitale verminking type 3 heeft ondergaan en een desinfibulatie en dat zij hiervan nog steeds medische gevolgen ondervindt, waaronder pijn in de onderbuik tijdens het lopen en bij zware inspanningen wat haar situatie als kwetsbare alleenstaande moeder met twee zeer jonge kinderen en wiens verblijfsvergunning in Griekenland is verstreken, in geval van terugkeer naar deze EU lidstaat mogelijk verder bemoeilijkt.

Gelet op de voormelde informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, wiens verblijfsvergunning is verstreken zoals verzoekster, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met administratieve obstakels die het hen zeer moeilijk maken om hun rechten en de rechten van hun minderjarige kinderen gedurende een langere tijd te effectueren, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekster als alleenstaande moeder met twee zeer jonge kinderen van anderhalf en bijna drie jaar; acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeksters als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

In de huidige stand van zaken kan bijgevolg niet worden bevestigd dat *in casu* de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid vervuld zijn.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep, in zoverre ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021 ten aanzien van verzoeker, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juni 2021 ten aanzien van verzoekster wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET